

Overweging Zwanenhofzondag 12-1-1-20 Boekelo, voormalige Marcellinuskerk

“Geef ons vandaag een teken van liefde“

We zaten als voorbereidingsgroep rond de tafel met in het midden het thema “Wonder”. Het roept van alles op. Bij ons toen, maar vast ook bij jullie nu hier in deze kerk. Zo veelzijdig, zo ongrijpbaar

We scharrelden wat om het begrip wonder heen. Waar denk je aan? Heeft het met religie, met God te maken? Hoe gaan we om met wonderen in ons eigen en andermans leven? Brengt een wonder ons dichter bij God? Heb je zelf wel eens een wonder ervaren? Vragen waar we soms concreet, soms vaag, soms geen antwoord op wisten.

Het is als met “ liefde “ Het zijn je eigen ervaringen, de verhalen van anderen, de beelden die je ziet, de woorden die je leest, die het begrip liefde tot iets heel persoonlijks maken. Zo ook een wonder.

En helaas, net als liefde, is het woord wonder uitgehold.

Bij alles wat ons verbaast in het dagelijks leven roepen we uit :“O, wat wonderlijk”.

“Je kookt zo lekker, je bent een wonder.” “Het mag een wonder heten dat ik er geen alcoholcontrole was toen ik met een glaasje te veel op achter het stuur zat.” “Ja, ja, de wonderen zijn de wereld nog niet uit....”

Veel mensen zijn vertrouwd met wonderverhalen uit de bijbel , zowel uit het oude testament als uit het evangelie. Daar had het altijd duidelijk met God en geloven te maken. Maar de eigen ervaring en de ervaring van wonderen van anderen? Lastig om over te praten en mee om te gaan. En mensen die niet religieus zijn hoe ervaren zij een wonder?

Het werd een mooi gesprek daar om die eettafel

We wisselden ervaringen uit van eigen wonderen en belevingen en die we van anderen hadden gehoord :

Een genezing als wonder ervaren. Een ontmoeting die je niet meer had verwacht in je leven. Verhalen over een bijna-doodervaring, waarbij mensen een blik mochten werpen in dat wat wij “hemel“ noemen .

Hoewel we heel goed weten hoe een kind biologisch tot stand is gekomen, ervaren we de geboorte als een wonder, begin van nieuw leven. Kunnen we sterven ook als een wonder ervaren? De overgang van een mens, een geleefd leven, hoe kort of lang ook, naar het eeuwige.

Het beleven van een wonder kan je leven ook op de kop zetten, Soms moet je je daarna verhouden tot een nieuwe realiteit. Je godsbeeld, je geloof, kan totaal veranderen. Je ogen kunnen geopend worden voor mensen of dingen, die je eerder niet zag. Je kijkt op dood en hiernamaals krijgt een andere dimensie.

*“ Hoe is uw naam, waar zijt Gij te vinden,
eeuwige God, wij willen U zien!”*

Kun je een wonder afdwingen ?

Het lijkt er wel op als we het verhaal uit Exodus horen over de tocht van het volk Israël door de woestijn op weg naar het beloofde land. Wat zullen de Israëlieten zich eerst verwonderd en verheugd hebben over alle tekenen die Mozes deed door met staf op de Nijl te slaan voor het oog van de Farao. Daarna het splijten van de

Schelfzee met zijn staf waardoor het volk droogvoets en heelhuids aan de overkant kwam.

Geweldig, het gaat letterlijk de goede kant op met het volk .

Maar als er tegenslag komt en je bent gewend dat het goed gaat, dan is de verwondering vaak ineens voorbij. Die man met die magische staf moet er maar voor zorgen dat er water komt, anders.....

We zien het nu ook om ons heen: gele hesjes, gefrustreerde Britten, protesterende boeren, demonstraties overal in de wereld en lang niet altijd vreedzaam.

Bekvechten, onder druk zetten. Toen en nu.

De overheid deugt niet. De banken deugen niet. Het immigratiebeleid deugt niet.

De cijfers over de klimaat verandering deugen niet. De kerk deugt niet .

Geef ons vandaag een teken van leven. We willen overleven.

Die God die ons naar het beloofde land zou brengen is die er nog wel? Hoe was zijn naam ook al weer ? Is de Ene in ons midden, of niet?

Ziekte, eenzaamheid, verlies in ons persoonlijk leven.

We bonken op de deur. "Waar zijt gij te vinden? U laat me in de steek, ik kom om, ik vertrouw u niet meer."

"Ach laat maar zitten ook .Ik zoek en vecht het zelf wel uit op mijn manier. Geen verwondering meer, alleen maar angst, pijn boosheid en verdriet. Dorst en honger. Eeuwige God wij willen u zien!

Maar God gaat in de woestijn niet in discussie met het boze volk. God doet zijn naam eer aan "Ik ben die ik ben" ."Ik zal er zijn". En er komt water. Een teken van liefde ! Hij is de rots waar op geslagen mag worden, geslagen met de stok van de wanhoop en het vertrouwen dat er vroeger was. God stelt zich kwetsbaar op.

Toen in de woestijn en later in zijn zoon, Jezus Christus

Met kerst hebben we nog gezongen : "Komt verwondert u hier mensen". Ja schattig, een pasgeboren baby, een klein wondertje.

Maar dat kindje werd een man. Een man die durfde te leven uit de liefde van God voor alle mensen. Verschoppelingen gaf hij hun eigenwaarde terug. Blinden opende hij de ogen, verlamde en kromgetrokken mensen zette hij weer op eigen benen.

Tekenen, wonderen voor wie het wilde zien

En het is raar, maar het wonder, beleefd door de een, kan irritatie, onbegrip en zelfs jaloezie opwekken bij de ander.

Liefde en aandacht doen wonderen, negativiteit en afgunst scheppen afstand en breken af. Dat maakt dat mensen voorzichtig zijn als ze iets beleefd hebben wat hen geraakt heeft als iets heel intens, iets heel bevrijdends.

Zo ook de ervaring van een vrouw. Ze zag onderweg een prachtige regenboog alles voelde goed en zuiver. Er was geen begrip meer van tijd en plaats .Toen hoorde ze een stem : "Ik ben met je " En ze vertelt tegen de interviewer:

"In de kerk voel ik me niet onprettig maar ook niet helemaal thuis. Je moet er ook niet over verhalen met godservaringen aankomen. Ik heb op een bijbelgroep weleens iets verteld. De aanwezigen reageerden beleefd Maar ja ,ze snaptten het niet. Ik sta alleen met deze ervaring. Wat zou ik graag eens praten met iemand die hetzelfde heeft meegemaakt en me dus echt begrijpt".

Er zijn vast wel mensen hier dat gevoel heel goed kennen.

De ervaring is te teer, te kwetsbaar om te delen met anderen.

Zo werd ook Jezus gekwetst.
*Het hart van dit volk is afgestompt,
Met hun ogen willen ze niets zien,
met hun oren niets horen,
met hun hart niets begrijpen.
Want anders zouden ze tot inkeer komen
en zou ik hen genezen.*

Gesloten, liefdeloze harten

En daarom werd hij de rots waar op geslagen werd. Neergesabeld om zijn vertrouwen in een genadige liefdevolle God. Gemarteld, bespot en aan het kruis gehangen.

In het Marcus-evangelie staat: *De voorbijgangers keken hoofdschuddend toe en dreven de spot met hem: ' Anderen heeft hij gered, maar zichzelf redden kan hij niet; laat die Messias, die koning van Israël, nu van het kruis afkomen. Als we dat zien, zullen we geloven!'*

Zij vroegen spottend om een wonder, een mirakel , "Waar is nu je God? Wij willen hem zien ", maar ze kregen een teken van liefde en daar waren ze blind voor .

Een God die zich niet laat uitdagen door de Israëlieten, maar een rots wil zijn is waar water uitkomt omdat hij beloofd heeft met hen mee te trekken.

Jezus die ten onder gaat aan liefdeloosheid. Maar juist hierdoor een teken van liefde geeft en zo haat en dood overwint uit compassie en genade .

Gelukkig jullie ogen omdat ze zien, en jullie oren omdat ze horen.

Hebben wij zulke ogen ?

Ik las ergens "Als je niets beleeft van de aanwezigheid van God in je leven, dan ben je op een bepaald moment uitgepraat "

Alles begint bij **verwonderen**. Wie zich kan verwonderen is nooit uitgepraat, uitgekeken of uitgedacht. Het geheel van alles, daar blijf je je over verwonderen.

En in die verwondering komt het vertrouwen en de dankbaarheid.

Ubi caritas et amor, deus ibi est. Overal waar liefde is, is God.

Dankbaarheid heeft altijd een adres. Je bent iemand dankbaar.

Verwondering, wonderen, soms heftig en indringend soms in het eenvoudige van alledag.

Wie het (her)kent kan het nog eens zingen :

Laat dan mijn hart U toebehoren

en laat mij door de wereld gaan

met open ogen, open oren

om al uw tekens te verstaan.

Dan is het aardse leven goed,

omdat de hemel mij begroet.

Amen